

List od Preláta (január 2009)

Začína Nový rok. Prelát nás podnecuje rozmýšľať nad úžasom nášho božieho synovstva.

18.01.2009

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Vo Vianočnom období hľadáme aj na Pannu Máriu, ktorá sa naplno venuje starostlivosti o svojho Syna, ktorý sa nedávno narodil. S akou láskou ho brala do náručia v Betleheme a ako

sa oňho po celý čas starala! Neskôr počas rokov v Nazarete hľadala spôsob, ako zostať v jeho blízkosti: spolu so svätým Jozefom vychovávala Božieho Syna, dávajúc mu svoju lásku, učiac sa z jeho správania a jeho slov ako prvá a najlepšia Majstrova učeníčka. Teraz sa stará o nás — o každého z nás— s tou istou láskou a pozornosťou, s akou sa venovala svojmu Synovi, pretože Ježiš Kristus na kríži potvrdil jej skutočné duchovné materstvo pre ženy a mužov v rozličných časoch[1].

Od toho momentu sa Mária neprestala starať o celé ľudstvo, najmä o tie svoje deti, čo najviac potrebujú jej pomoc. Preto, keď začína Nový rok, na sviatok Bohorodičky Panny Márie, nás Cirkev pozýva meditovať nad starostlivosťou Panny Márie a ďakovať jej za jej jemnosť.

Vtelenie Slova —ako vyznávame vo Vyznaní viery— sa uskutočnilo

pôsobením Ducha Svätého za slobodnej a plnej spolupráce Panny Márie. Týmto tajomstvom, ktoré vrcholí na kríži a zmŕtvychvstaní, nás Boh vykúpil z našich hriechov a dal nám dar Božieho synovstva. V uplynulých dňoch sme čítali slová svätého Pavla, veľkého ohlasovateľa Krista a evanjelia, ktoré napísal Galaťanom a ktoré predstavujú skutočný doktrinálny poklad. Apoštol píše, že *keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom, a aby sme dostali adoptívne synovstvo*[2].

V tomto roku svätého Pavla s láskou premýšľame nad niektorými hlavnými bodmi učenia, ktoré nám zanechal Apoštol národov. Stojíme—povedal pápež pred niekoľkými mesiacmi—**pred velikánom, nielen pre jeho konkrétny apoštolát, ale taktiež pre jeho teologické učenie,**

ktoré je tak podnetné a výnimočné svojou hĺbkou[3]. Práve on a svätý Ján sú tými, ktorí nám najviac hovorili o Duchu Svätom, o jeho pôsobení v Cirkvi a v kresťanoch. V týchto riadkoch by som sa chcel dotknúť niekoľkých aspektov tohto učenia, aby sme si hlbšie uvedomili centrálnu úlohu Ducha Svätého pre intenzívny rozvoj vnútorného života kresťana, cieľa, po ktorom máme túžiť.

V Skutkoch apoštolov nám ukazuje, ako Duch Svätý viedol Cirkev od prvého okamihu. Jeho pôsobenie — ako čítame v tejto knihe— sa prejavuje v živote svätého Pavla: všetko, čo Apoštol robí, od svojho obrátenia až po mučenie, je odrazom pôsobenia Tešiteľa. Prostredníctvom milosti si ho Pán vyvolil a požehnal, aby spolu s Barnabášom šíril kresťanstvo medzi pohanmi; vedie ho počas jeho apoštolských ciest, povzbudzuje ho,

aby evanjelizoval Európu; oznamuje mu, že vydá svedectvo o Kristovi v Jeruzaleme a dokonca aj v Ríme.[4]. *Jedným slovom: jeho prítomnosť a pôsobenie možno pozorovať všade*[5]. Pôsobenie Posvätiťeľa v ranom kresťanstve je tak očividné, že kniha Skutky apoštolov sa nazýva aj *Evanjeliom Ducha Svätého*.

Buďme si istí, že budeme kontemplatívnejší a náš apoštolát bude účinnejší, ak ho budeme každý deň viac vzývať a ak ho budeme prosiť, aby nás viedol svojou milosťou. Nakoľko sa snažíš, aby všetko, čo robíš, malo nadprirodzenú pohnútku? S akou zbožnosťou opakuješ modlitbu Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému? Pociťuješ potrebu vložiť sa do jeho rúk zakaždým, keď spomenieš jeho meno?

Svätý Pavol sa však vo svojich listoch **neobmedzuje len na opis dynamickej a pôsobiacej dimenzie**

tretej osoby Najsvätejšej Trojice, ale tiež analyzuje jeho prítomnosť v živote kresťana[6]. Ježiš Kristus povedal, že v duši tých, ktorí prijímajú jeho slovo a ktorí ho milujú, si Otec a On sám urobia príbytok; a dodal: *Toto som vám povedal, kým som ešte u vás. Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal*[7]. Na základe Božieho vnuknutia Apoštol **uvažuje o Duchu, ktorý sa prejavuje nielen v konaní kresťana, ale taktiež v jeho bytí. Skutočne, hovorí nám, že Duch Boží v nás prebýva (por. Rim 8, 9; 1 Kor 3, 16) a že “Boh poslal do našich srdc Ducha svojho Syna” (Gal 4, 6)**[8].

Vieme, že celá Trojica prebýva v duši spravodlivého prostredníctvom milosti; ale Božia prítomnosť v ženách a mužoch, ktorí žijú v priateľstve s Bohom, sa zvláštnym

spôsobom pripisuje Posvätiťovi. Tradičný dôvod tejto skutočnosti je ľahko pochopiteľný: keďže posväcovanie je pôsobením Božej lásky, je logické, že sa táto činnosť pripisuje osobe, ktorá v lone Najsvätejšej Trojice je Láskou, teda Duchu Svätému; tak ako sa analogicky pripisuje Otcovi stvorenie a Slovu vykúpenie, aj keď všetko, čo Boh koná vo svete, je výsledkom neoddeliteľného pôsobenia všetkých troch Božských osôb. Najsvätejšia Trojica nás preniká až do hĺbky nášho bytia, nielen ako stvorenia, ale prostredníctvom milosti nám dáva účasť na vnútornom Božom živote, ako synom Otca v Synovi skrze Ducha Svätého[9].

Druhý vatikánsky koncil upresňuje: «Toto, hľa, je tajomstvo človeka a takto sa javí jeho veľkosť v kresťanskom Zjavení veriacim. Teda skrze Krista a v Kristovi sa objasňuje záhada utrpenia a smrti, ktorá nás

tak ubíja mimo Kristovho evanjelia. Kristus vstal z mŕtvych. Svojou smrťou zničil smrť a daroval nám život, aby sme ako dietky v Synovi volali v Duchu: *Abba! Otče!*»[10].

Dar Božieho synovstva je najväčším darom, ktorý sme mohli dostať od Boha. **Naša veľká dôstojnosť spočíva práve v tom, že nie sme len obrazom, ale tiež deťmi Boha. A toto —komentuje Svätý Otec— je pozvaním žiť naše synovstvo, aby sme si čoraz viac uvedomovali, že sme adoptívnymi deťmi veľkej Božej rodiny. Je pozvaním, aby sa tento objektívny dar stal subjektívnou realitou, rozhodujúcou pre naše myslenie, naše konanie, naše bytie**[11].

Akí vďační musíme byť voči svätému Pavlovi, vyvolenému Božiemu nástroju, že nám ukázal túto základnú pravdu kresťanskej viery v novom svetle! V liste Galaťanom po

tom, čo im pripomenul, že Slovo sa stalo človekom v lone Panny Márie, aby sme sa mohli stať Božími deťmi, dodáva: *Pretože ste synmi, poslal Boh do našich sŕdc Ducha svojho Syna a on volá: „Abba, Otče!“ A tak už nie si otrok, ale syn; a keď syn, tak skrze Boha aj dedič*[12]. Tak sa plní to, na čo poukazuje svätý Tomáš Akvínsky: «Tak ako viedlo poslanie Syna k Otcovi, tak vedie zoslanie Ducha Svätého veriacich k Synovi»[13].

Uznať tento dar a žiť v súlade s ním —ako nás učil svätý Josemaría— *je tou najväčšou vzburou človeka, ktorý nechce žiť ako zviera, ktorý je nespokojný a nemá pokoja, ak nemôže uctievať a ak nepozná svojho Stvoriteľa*[14]. Preto dodáva: *Otroctvo alebo Božie synovstvo: v našom živote sa musíme rozhodnúť pre jedno z nich. Buď Božie deti alebo otroci pýchy, zmyselnosti, skľučujúceho sebecka, v ktorom ako sa zdá, sa zmieta tolko ľudí*[15].

Boh chcel, aby toto aktuálne a živé vedomie Božieho synovstva tvorilo základ ducha Opus Dei; tak nás neustále uistoval náš Zakladateľ, ktorý si pamätal —často to opakoval — presný okamih, v ktorom náš Pán zapálil toto vedomie ako oheň v jeho duši. *Táto typická črta nášho ducha sa narodila s Dielom, a v roku 1931 nadobudla konkrétnu podobu: v ľudsky ťažkých okolnostiach, kedy som si však bol istý, že to, čo sa zdalo byť nemožným —to, čo dnes vidíte ako skutočnosť—, sa raz uskutoční. Cítil som Pánove pôsobenie s neodolateľnou mocou v mojom srdci a na mojich perách, keď opakovali toto nežné zvolanie: Abba! Pater! Bol som na ulici, v električke: Ulica neruší náš kontemplatívny dialóg; svetský ruch je pred nás miestom pre modlitbu. Pravdepodobne som sa modlil nahlas, a ľudia ma museli považovať za blázna: Abba! Pater! Toto zvolanie vám dá tolko dôvery, tolko pokoja a optimizmu, uprostred ťažkostí, budete*

vedieť, že ste deťmi Otca, ktorý je vševedúci a všemohúci[16].

Svätý Josemaría všetkým odporúčal, aby sme často každý deň uvažovali nad touto pravdou. Viedol nás k tomu, aby sme meditovali nad učením svätého Pavla: *Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia; pravda, ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení*[17].

Vždy je ten správny okamih, aby sme uvažovali o Božom synovstve, ale obzvlášť v týchto dňoch je to pre nás ľahšie: stačí hľadiť na Dieťa Ježiša uloženého v jasliach, v náručí svojej Matky alebo svätého Jozefa. Náš Boh sa stal bezmocným a bezbranným stvorením, aby sme sa stali Božími deťmi a aby sme si toho boli v hĺbke srdca vedomí, aby sme sa k Nemu priblížili bez akéhokoľvek strachu. Ak je to pre nás niekedy pre nejaký

dôvod ťažké, utiekajme sa k Panne Márii a k svätému Jozefovi s prosbou, aby nás naučili prichádzať k Bohu s dôverou a vrúcnosťou ako oni.

Prosme Ducha Svätého, ktorý prebýva v duši, aby do nášho srdca vložil toto zvolanie —*Abba, Otče!*—, aby sme vďaka daru zbožnosti mohli vychutnať túto pravdu nášho Božieho synovstva s novou hĺbkou.

Vo svojej katechéze Benedikt XVI. zdôrazňuje **ďalší typický aspekt Ducha, o ktorom nás učí svätý Pavol: jeho spojitosť s láskou.**

Apoštol píše: “A nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali” (*Rim 5, 5*) (...). Duch nás uvádza do rytmu Božského života, ktorý je životom lásky, robí nás osobne účastnými na vzťahoch medzi Otcom a Synom[18].

Sme si vedomí, čo znamenajú tieto slová? Vďaka Tešiteľovi, ktorý nás robí Božími deťmi v Kristovi, sme boli *uvedení* do šťastného a obšťastňujúceho života Najsvätejšej Trojice. My, úbohé stvorenia, stvorené z prachu zeme, môžeme žiť v rytme Srdca Pána. «Duch nás prostredníctvom svojej posväcujúcej moci robí podobnými Kristovi. Je skutočne ako postava a štruktúra Krista, nášho Spasiteľa, a prostredníctvom svojho pôsobenia do nás vtláča obraz Boha»[19].

Slávnosť Zjavenia Pána a sviatok Pánovho Krstu nám pripomínajú toto neustále pôsobenie Ducha Svätého: Viedol Troch kráľov do Betlehema a viditeľne zostúpil na nášho Pána v Jordáne a zjavil, že Ježiš Kristus je očakávaným Mesiášom. Naučme sa otvárať svoje srdcia jeho posväcujúcej milosti. Uvažujme častejšie nad pozvaním, ktoré zaznelo, keď bol Ježiš pokrstený

Jánom: *Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zalúbenie*[20]. A v okamihu premenenia s novým naliehaním: *Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zalúbenie; počúvajte ho*[21]. Aby sme začali tento dialóg, aby sme z Majstrovho učenia, jeho gest a slov vyvodili dôsledky pre náš život, musíme byť vnímaví na pôsobenie Ducha Svätého, ktorý nám pomôže objaviť s väčšou úplnosťou možnosť a potrebu posväcovať každodenný život; vedomí si toho, že celý náš život má pozostávať v tom, že budeme hovoriť s Bohom a že budeme hovoriť dušiam o Bohu.

Výročie narodenia svätého Josemaríu 9. januára a jeho krstu 13. januára nám tiež pripomenie blízkosť Ducha Svätého. Využime príhovor nášho Otca, aby sme boli úplne verní — svätý Josemaría sa o to snažil po celý svoj život—tak, že sa budeme snažiť uskutočňovať všetky vnuknutia Ducha Svätého.

Viem, že myslíte na to, že 21. januára si pripomíname ďalšie výročie prvého krúžku svätého Rafaela: v oných *troch, troch tisícoch, tristo tisícoch, troch miliónoch...* sme boli my. Kiežby sme pamätali na to, že ak budeme chcieť, Pán dá, aby každý z nás bol apoštolsky účinný, ak budeme “podstatne” eucharistickí.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. januára 2009

[1] Por. *Jn* 19, 25-27

[2] *Gal* 4, 4-5

[3] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 15.11.2006

[4] Cfr. *Hch* 13, 2-4; 16, 6-10; 20, 22-23; 23, 11; 27, 24

[5] Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 127

[6] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 15.11.2006

[7] . *Jn* 14, 25-26

[8] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 15.11.2006

[9] Por. Ján Pavol II., Encyklika *Dominum et Vivificantem*, 18.5.1986, č. 32 a 52

[10] Druhý vatikánsky koncil, Pastorálna konštitúcia *Gaudium et spes*, č. 22

[11] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 15.11.2006

[12] *Gal* 4, 6-7

[13] Svätý Tomáš Akvínsky, *Komentár k evanjeliu podľa svätého Jána*, 14, 26

[14] Svätý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 38

[15] *Tamtiež* [16] Cfr. A. Vázquez de Prada. El Fundador del Opus Dei, Vol I, pp. 389-390.

[17] *Rim* 8, 16-17

[18] Benedikt XVI., *Príhovor pri generálnej audiencii*, 15.11.2006

[19] Svätý Cyril Alexandrijský, *Kázeň na Velkú noc* [20] *Mt* 3, 17

[21] *Mt* 17, 5